

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **K. Ch.**, zastoupená JUDr. Petrem Čunderlíkem, advokátem, se sídlem Štěpánská 650/23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. I. M.**, zastoupený JUDr. Olgou Uhrovou, advokátkou, se sídlem Trojická 437/20, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2014, č. j. OÚPSŘ 258/2014-330-rozh., o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 104/2014 – 75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem správního řízení bylo odstranění stavby plotu na pozemcích p. č. X, X, X a X v katastrálním území Janov nad Nisou. Magistrát města Jablonec nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), nařídil žalobkyni jako vlastníku stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy účinném znění, rozhodnutím ze dne 24. 6. 2014, č. j. 52150/2014, odstranění stavby a současně stanovil jeho podmínky a uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“), neboť shledal, že stavba plotu byla stavbou novou, která sice nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, avšak bylo ji možné realizovat jen na základě územního posouzení, které provedeno nebylo, neboť o něj stěžovatelka nepožádala.

[2] Žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Na základě fotodokumentace a ortofotomap měl krajský soud za prokázané, že žalobkyně neprovedla opravu stávajícího plotu, nýbrž vystavěla nový plot, který ke všemu nekopíruje linii starého oplocení. Správní spis obsahuje řadu fotografií, kterými lze tento závěr podložit, a tak je nedůvodná námitka, že se správní orgány spokojily pouze s nákresy vlastníka sousední nemovitosti (tj. osoba zúčastněná na tomto soudním řízení), který byl dle mínění žalobkyně zaujatý. K tomu, že žalovaný vycházel ve svém rozhodnutí ze snímku, o němž zároveň prohlásil, že v době jeho rozhodování nebyl k dispozici, krajský soud poznamenal, že se mu snímek nepodařilo nalézt ve správním spise, avšak i bez něj žalovaný shromáždil dostatek dokumentace. Že stavební úřad odmítl výsledk žalobkyní navržených svědků, nepokládal krajský soud za pochybení, neboť jejich výpovědi mohly jen stěží vyvrátit fotodokumentaci poskytující přímý a nezprostředkovaný obraz o skutkovém stavu. Ani provedení dokazování dalšími listinami nebo spisem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou nebylo nutné.

[3] Krajský soud poznamenal, že pro právní posouzení bylo podstatné ustanovení § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, a dále uvedl, že stavba oplocení vyžadovala splnění podmínek pro udělení územního souhlasu podle § 96 téhož zákona. Územní souhlas pro stavbu nového plotu však udělen nebyl. Rovněž k dodatečnému povolení stavby nedošlo, neboť o ně žalobkyně nepožádala, ačkoliv o této možnosti byla poučena, a tak bylo nařízení odstranění stavby plotu v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá tedy nesprávné právní posouzení krajským soudem a vady správního řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[5] Správním orgánům i krajskému soudu stěžovatelka vytýká, že nebyl proveden výslech jí navržených svědků a důkaz fotografiemi, které doložila již ve správním řízení. Tvrdí také, že krajský soud nevzal v potaz logický závěr o účelovosti jediného vyslechnutého svědka, který v argumentaci o tzv. novém plotu zneužil spor o hranici pozemku. Přitom již informace o výslechu tohoto svědka jsou zmatené, neboť se v napadeném rozhodnutí uvádí, že svědek svou výpověď doplnil 16. 4. 2014, a současně je tvrzeno, že se svědek dostavil k výslechu dne 14. 4. 2014. O pochybení žalovaného svědčí také to, že tvrdil, že vycházel z leteckého snímku ze dne 17. 4. 2014, a současně ke stejnému snímku konstatoval, že „v době vydání rozhodnutí nebyl k dispozici“, bez toho, aby sám dokazování v tomto směru doplnil. Tím, že byly zamítnuty důkazní návrhy stěžovatelky a že se žalovaný spokojil s nákresem podjatého souseda slyšeného jako svědka, nebyl respektován § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Postup správních orgánů měl být také v rozporu se zásadou, podle níž je třeba šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká.

[6] Krajský soud dle mínění stěžovatelky nezohlednil její doložené tvrzení, že v roce 2011 koupila pozemky, jež byly oploceny starým plotem, který s manželem podepřeli, zadrátovali a započali s jeho renovací ve stejném stylu a na stejném místě, byť kromě pozemku p. č. X neodpovídá umístění plotu přesně platné hranici pozemků dle katastrální mapy. Opravovat téměř zničený plot pláňku po pláňce a sloupek po sloupku přitom nelze. Krajský soud se také nezabýval

pokračování

argumenty stěžovatelky, proč měly být ve správním řízení provedeny další důkazy, ale soustředil se jen na argumentaci žalovaného bez toho, aby přihlédl ke stanoviskům zástupkyně osoby zúčastněné na řízení, ze kterých lze zcela jednoznačně dovodit hodnotu svědectví korunního svědka. Argumentace krajského soudu, že stěžovatelka neupřesnila, jaké skutečnosti mají být navrženými důkazy prokázány, není pravdivá. Závěrem stěžovatelka konstatuje porušení práva na spravedlivý proces a přirovnává celý spor k Hlavě XXII jednadvacátého století v praxi.

III. Obsah vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že oba správní orgány postupovaly v souladu se zákony a také krajský soud rozhodl správně, když žalobu zamítl. S odůvodněním napadeného rozsudku se žalovaný ztotožňuje a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Osoba zúčastněná na řízení taktéž pokládá postup správních orgánů i krajského soudu za správný. Podotýká, že obdobně jako stavební úřad rozhodl také Okresní soud v Jablonci nad Nisou, který určil, že hranice mezi parcelami stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení je vedena přesně po linii, kde byl vystavěn původní plot. Ostatní tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti má za nepodstatná a domnívá se, že jejich účelem je pouze protahovat soudní řízení. I osoba bez odborného vzdělání podle ní pozná, že stěžovatelka neopravovala starý plot, ale stavěla nový, neboť do země zabetonovala železné tyče a mezi ně dala nové latě. Tvrzení stěžovatelky, že původní plot sestával z uhnílených či popadaných latí, je podle osoby zúčastněné na řízení zavádějící. Pravdou je, že původní plot byl odstraněn již dávno a právní předchůdce stěžovatelky mezi žulové kameny natáhl pletivo, aby zabránil útěku svého psa, a to i přes funkční polní cestičku na pozemku p. č. X. Umístění původního a nového plotu se od sebe na některých místech liší až o 3 m. Výstavbou plotu stěžovatelka zamezila osobě zúčastněné na řízení přístup na pozemek p. č. X (přestože je invalidním důchodcem a větší vzdálenost neujde) a také ke studni. Závěrem osoba zúčastněná na řízení navrhuje provedení důkazu spisem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou sp. zn. 14 C 97/2012.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom shledal, že napadený rozsudek je zatížen tzv. jinou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která však nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a tudíž nezavdala důvod pro zrušení napadeného rozsudku (k tomu viz odst. [19] až [21]).

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda bylo postaveno najisto, že oplocení stěžovatelčiných pozemků bylo stavbou novou, a nikoli údržbou (opravou či renovací) stavby stávající.

[12] V rozsudku ze dne 16. 1. 2004, č. j. 5 A 23/2000 – 45, publ. pod č. 302/2004 Sb. NSS, zdejší soud vyslovil, že „[j]estliže původní stavba umístěná na určeném pozemku byla odstraněna (zanikla), je třeba k postavení nové stavby nové stavební povolení, a to i za situace, že se jedná o stavbu z hlediska jejího umístění, stavebně technických požadavků i jiných hledisek zcela shodnou se stavbou původní. Pro účely požadovaného stavebního povolení je pak nerozhodné, že původní stavba byla odstraněna v důsledku protiprávního jednání jiné osoby, než je vlastník stavby, a že k odstranění stavby došlo bez povolení příslušného stavebního úřadu (příp. jiného orgánu, který působnost stavebního úřadu vykonává).“

[13] Citované rozhodnutí sice bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., v něm vyjádřené obecné pravidlo, že po zániku stavby neopravňuje původní povolovací akt stavebního úřadu (stavební povolení, územní souhlas, územní rozhodnutí aj.) stavebníka k výstavbě nové (třebaže vlastnostmi obdobné) stavby na témže místě, je však plně přenositelné i na stávající právní úpravu dle stavebního zákona. Ten v § 3 odst. 4 definuje údržbu stavby jako „práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její užitelnost.“ O údržbu plotu typicky půjde tehdy, pokud jeho vlastník nahradí některé staré latky či sloupky za nové. Za údržbu plotu však nelze považovat činnost, při níž původní plot zcela zanikne a je nahrazen plotem novým, který navíc má jiné vlastnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 2 As 125/2014 – 51, a s ním související rozsudek téhož soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 2 As 191/2015 – 63). Ve druhém z popsaných případů jde o novou stavbu.

[14] Ve správním spise je založeno několik barevných fotografií plotu a jeho okolí (některé z nich předložila sama stěžovatelka), z nichž je zcela nepochybně zřejmé, že původní plaňkový plot byl nahrazen novým plotem. Stěžovatelce lze dát jistě zapravdu, že „renovaci“ plotu provedla ve stejném stylu, neboť stávající oplocení je rovněž plaňkové a má i podobnou výšku jako původní plot. Na několika fotografiích jsou zachyceny současně původní zchátralý (v té době prozatím neodstraněný) plot a vedle něj nový plot ve výstavbě, přičemž je jasně viditelné, že nový plot přesně nekopíruje umístění původního plotu, ale je dokonce postaven tak, že patrně zvětšuje plochu zahrady. Nejvyšší správní soud tak nemá jakékoli pochyby o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Závěr správních orgánů a krajského soudu o tom, že stěžovatelka neprovedla údržbu ani opravu starého plotu, ale zhotovila nový plot, je dostatečně podložen už jen na základě fotografií. Jestliže stěžovatelka pokládá renovaci plotu „ve stejném stylu a ve stejném místě“, při níž je původní plot odstraněn a zcela nahrazen novým („zrenovovaným“) plotem (a to navíc zčásti na jiném místě než starý plot), za údržbu plotu, která nevyžaduje žádný povolovací akt stavebního úřadu, nelze jí dát za pravdu.

[15] Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že nezohlednil fotografie, které doložila ve správním řízení a které jsou založeny ve správním spise. Fotografie předložené stěžovatelkou jsou ve správním spise řazeny za jejím odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu a z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud z fotografií ve spise vycházel. Stěžovatelčiny fotografie a fotografie opatřené správními orgány však prokazují totéž. Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že skutkový stav věci lze spolehlivě zjistit z fotografií, a tak nebylo třeba provádět výslech stěžovatelkou navržených svědků. Výslech osoby zúčastněné na řízení pak zjištěný skutkový stav dokládá, nicméně i bez něj by bylo možné dospět ke shora uvedeným závěrům, a tak ztrácí smysl zkoumat, nakolik byla výpověď osoby zúčastněné na řízení nevěrohodná. Pro úplnost nicméně Nejvyšší správní soud dodává, že neshledává ničeho nesrozumitelného na tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení se jako svědek dostavila k výslechu dne 14. 4. 2014 a svou odpověď doplnila dne 16. 4. 2014, neboť toto konstatování je v souladu s informacemi zjistitelnými ze správního spisu. Z něj plyne, že stavební úřad obdržel dva dny po provedeném výslechu přípis osoby

pokračování

zúčastněné na řízení, jímž upřesnila jedno ze svých tvrzení. Porušení zásad správního řízení zakotvených v § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu tak Nejvyšší správní soud neshledal.

[16] Podle § 51 odst. 2 správního řádu „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“ Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Důkaz listinou se provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu).

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že se žalovaný dopustil procesního pochybení, neboť vycházel z leteckého snímku ze dne 17. 4. 2014, k provedení tohoto důkazního prostředku však nenařídil ústní jednání ani účastníky nevyrozuměl o jeho provedení mimo jednání. Předmětný snímek přitom žalovanému předložil stavební úřad společně se spisem a odvoláním stěžovatelky a sdělil mu, že snímek neměl při dokazování ještě k dispozici. Nejvyšší správní soud (a stejně tak i krajský soud) nadto předmětný letecký snímek nenalezl ve správním spise. Takový nedostatek by za jiných okolností mohl být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud nemůže odhlédnout od toho, že zjištění, že stěžovatelka namísto původního plotu postavila plot nový, je dostatečně podloženo fotografiemi, které byly rozebrány výše. O jeho správnosti svědčí například také ortofotomapy z let 2010, na nichž není v místech, kde dle stěžovatelkou předložených fotografií nyní stojí plot, žádný plot viditelný. Pochybení žalovaného ohledně snímku ze dne 17. 4. 2014 tak nemůže mít vliv na správnost závěru, k němuž správní orgány dospěly, neboť skutková zjištění jsou z jiných důkazů i tak dostatečná. Pokud by Nejvyšší správní soud nyní zrušil napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a zavázal žalovaného k řádnému provedení důkazu leteckým snímkem, nemohlo by to mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Přestože tedy žalovaný porušil procesní pravidla a tím zatížil napadené rozhodnutí vadou, nejde o takovou vadu, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[18] Námitce stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval jejím doloženým tvrzením, že v roce 2011 s manželem koupila pozemky oplocené starým plotem, který zrenovovali ve stejném stylu a na stejném místě, Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Krajský soud k těmto tvrzením poznamenal, že je nelze mít za prokázaná, a navíc je měl za vyvrácená skutkovými zjištěními správních orgánů. Také k tomu, proč není potřeba provádět dokazování výsledkem dalších svědků, se krajský soud vyslovil. Názor krajského soudu, že stěžovatelka nesdělila, jaké skutečnosti mají být prokázány pomocí spisu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou sp. zn. 14 C 97/2012, Nejvyšší správní soud aprobejuje, jelikož na základě obsahu žaloby ověřil, že stěžovatelka tento svůj důkazní návrh neodůvodnila. V tomto řízení o kasační stížnosti navrhla dokazování stejným spisem okresního soudu osoba zúčastněná na řízení. Ani ona však neuvedla, k jakým zjištěním by mělo dokazování vést, a proto Nejvyšší správní soud jejímu návrhu nevyhověl. Mimoto má zdejší soud jakékoli další dokazování za nadbytečné. Civilní spor ohledně průběhu hranice mezi pozemky stěžovatelky a osobou zúčastněnou na řízení nemá pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti žádný význam, neboť jeho výsledek nemůže mít vliv na jediný podstatný závěr, na němž spočívají rozhodovací důvody stavebního úřadu i podstata přezkumu správními soudy, totiž, že stěžovatelka vybuodovala plot nový, a to bez aktu jeho umístění, který je podle stavebního zákona nezbytný. Ani z dobře patrných zjištění sousedských vztahů, které zjevně budou překážkou hladkého získání příslušného aktu stavebního úřadu, nelze dovodit, že by stěžovatelka mohla postupovat ve svých stavebních aktivitách jinak, než to pro všechny stavebníky ohledně shodných záměrů stanoví stavební zákon.

[19] Nad rámec stížních námitek se Nejvyšší správní soud zabýval *ex officio* zjištěnou vadou spočívající v tom, že zatímco správní orgány shledaly důvod pro odstranění stavby v ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož stavební úřad nařídí odstranění stavby „*vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*“, krajský soud v narativní části napadeného rozsudku i v samotném právním posouzení uvedl, že důvod pro odstranění stavby tkví v § 129 odst. 1 písm. d) téhož zákona, podle kterého se odstranění stavby nařídí „*vlastníku stavby, která nevyžaduje územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení stavby, ale je prováděna nebo byla provedena v rozporu s právními předpisy, nebo vlastníkově pozemku, na kterém byla provedena, není-li vlastník stavby znám*.“ Tento rozdílný náhled v klasifikaci zákonného důvodu pro odstranění stavby krajský soud nikterak nevysvětlil, a tak se lze domnívat, že tato chyba byla způsobena pouhou nepozorností.

[20] Nejvyšší správní soud považuje správními orgány aplikované ustanovení za příléhavé. V souladu s § 103 odst. 1 písm. e) bodem 14 stavebního zákona nevyžaduje oplocení stavební povolení ani ohlášení. Pro stavbu plotu je však nezbytné získat alespoň územní souhlas (§ 96 odst. 1 a 2 stavebního zákona; v případech popsanych v § 96 odst. 5 stavebního zákona ale proběhne územní řízení, jehož pozitivním výsledkem bude územní rozhodnutí), který nepochybně je opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Doslovný výklad ustanovení, které aplikoval krajský soud, pak také vede k závěru, že na souzenou věc dopadá, neboť územní souhlas, jenž byl pro stavbu nového plotu zapotřebí, není územním rozhodnutím, stavebním povolením ani ohlášením stavby. Z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb., jímž byl důvod dle § 129 odst. 1 písm. d) do stavebního zákona přidán, je však patrné, že nové ustanovení pamatuje na případy staveb, které nevyžadují žádné posouzení ze strany stavebního úřadu, a proto je nelze ani dodatečně povolit. Teleologickým výkladem tak lze dovodit, že § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona nelze aplikovat na takové stavby, které vyžadují, aby před jejich započítím byl vydán územní souhlas.

[21] Pochybení krajského soudu, který při přezkumu správních rozhodnutí mylně vycházel z toho, že správní orgány aplikovaly jiné zákonné ustanovení, než jaké ve skutečnosti bylo užito, a který následně tento mylný předpoklad aproboval, neovlivnilo zákonnost napadeného rozsudku. Řešenou otázkou totiž bylo to, zda stěžovatelka provedla údržbu (opravu) původního plotu, nebo zda postavila plot nový. O tom, že nová stavba plotu vyžadovala vydání územního souhlasu (akt jeho umístění), jehož absence měla za následek naplnění některého ze zákonných důvodů pro odstranění stavby, nebylo v souzené věci vůbec sporu. Jádro sporu krajský soud posoudil správně, avšak při odpovědi na otázku, jež žalobou zpochybněna nebyla, pochybil. Za těchto okolností, kdy výroky obou správních rozhodnutí jsou opřeny o příléhavé ustanovení stavebního zákona a kdy jsou jejich odůvodnění i zjištěný skutkový stav dostatečné, Nejvyšší správní soud nepokládá za účelné zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Nové posouzení ze strany krajského soudu by nemohlo stěžovatelce přinést úspěch ve věci samé a vedlo by pouze k tomu, že by krajský soud vystavěl své odůvodnění vztahující se k nesporné otázce na shora uvedených závěrech. Tím by byl pouze oddálen okamžik definitivního meritorního vyřešení sporu. Takový postup by nebyl ani v zájmu účastníků ani v zájmu ekonomie soudního řízení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[24] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu